

— Ζήτω! υπήρξεν ἡ ἀπάντησις ἀπὸ χιλιάδας στομάτων.

— Ζήτω ἡ πατρίς! Ζήτω ὁ βασιλεύς!

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπλασιάζει τώρα μὲ τὰ χρυσάφια του καὶ μὲ τὴν χαρὰν του, τὴν χαρὰν τῶν ἀνθρώπων. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ συνηγοῦντο εἰς τὸ αἶσθημα τῆς χαρᾶς. Ὁ ἥλιος ἐχαιρέτιζε ἀπὸ τὰ ὕψη τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐμπρὸς εἰς αὐτὸν τὸν χεῖμαρρον, τὸν ὁποῖον ἐκύλιεν ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ἀγνότης τοῦ ἔργου, οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐτόλμησαν νὰ σταθοῦν. Ἀπὸ ὄλας τὰς χαράδρας τοῦ Ὀλύμπου ἐρροβόλησαν πρὸς τὰ κάτω δμάδες ἀνθρώπων τρομαγμένων. Οἱ εὗζωνοὶ προπορευόμενοι, ἀναρριχώμενοι, σκαρφαλώνοντες, ἐκυνηγοῦσαν. Μόνον εἰς ἓνα σταθμὸν οἱ Τοῦρκοι δὲν ἠθέλησαν νὰ φύγουν καὶ ἡ ἀντίστασις τῶν ἐσημείωσε τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν αἷμα, ἓνα λοχίαν καὶ δύο στρατιῶτας.

Ὁ σταθμὸς τότε ἀνετινάχθη. Ὁ καπνὸς του ἐσκίασε μίαν στιγμὴν τὴν λαμπρότητα τῆς ἡμέρας.

Καὶ ὁ στρατὸς ἐπροχώρησε ἀπὸ τὰς κορυφογραμμὰς τοῦ Ὀλύμπου κάτω πρὸς τοὺς μακεδονικοὺς κάμπους.

Ἀπὸ τὰ φαιδρὰ τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς

Ἡ θεωρία εἰς τοὺς στρατῶνας

Ὁ ἀξιωματικὸς. — Ἐν—δυό! Ἐν—δυό! Σᾶς εἶπα νὰ μετράτε ὄλοι μαζί, καὶ ὁμως τώρα ἀκούω κάποιον ποῦ δὲν μετράει διόλου!...